

Sala Gran
Del 8 de març
al 7 d'abril de 2013

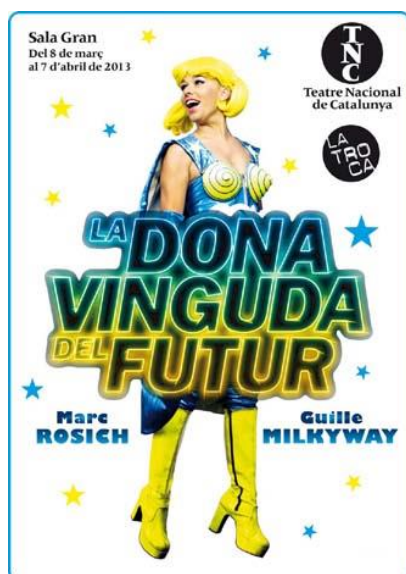
**Teatre Nacional
de Catalunya**

LA DONA VINGUDA DEL FUTUR

**Marc
ROSICH**

**Guille
MILKYWAY**

Sala Gran

Del 8 de març al 7 d'abril de 2013

Horaris:

Funcions familiars: dissabte, 18 h i diumenge, 12 h

Funcions escolars: 8, 13, 14, 15 i 21 de març, 11 h

Durada:

1 hora 25 minuts (espectacle sense entreacte)

Preus:

11,20 → 22,41 €

Edat recomanada:

A partir de 6 anys

+ info, a www.tnc.cat:

Marc Rosich presenta *La dona vinguda del futur*

Conversa amb Marc Rosich i Guille Milkyway

Coneix els productes de la marca Power

...i molt més!

Segueix-nos a:

facebook

www.tnc.cat/facebook

twitter

www.tnc.cat/twitter

@teatrenacional

You Tube

www.tnc.cat/youtube

Fem-nos *grans*...

He citat en més d'una ocasió, amb motiu de la presentació de la temporada 2012/2013 del Teatre Nacional de Catalunya, la primera impressió que em va causar la Sala Gran quan, l'any 1997, hi vaig veure *L'auca del senyor Esteve*, de Rusiñol, amb direcció d'Adolfo Marsillach, l'espectacle inaugural programat pel director-fundador del teatre, Josep Maria Flotats. La sala em va semblar més que gran, enorme, immensa. Aleshores vaig pensar que cap dels autors catalans que jo coneixia no havíem escrit ni escriuríem mai cap obra que s'hi pogués representar, perquè ni teníem el nivell necessari per fer obres d'aquelles dimensions, ni la preparació adequada, ni tan sols l'ambició per poder escriure un text de la grandària de la sala. En realitat, vaig pensar que mai a la vida veuria en aquell espai cap obra representada de cap col·lega meu.

Però vet aquí que en Domènec Reixach, anys més tard, va trencar aquestes previsions pessimistes quan hi va programar *Olors*, del meu mestre i amic Josep Maria Benet i Jornet, amb direcció de Mario Gas i un repartiment «enorme» (d'acord amb la sala), encapçalat per Rosa Maria Sardà.

Durant aquests quinze anys, però, *Olors* ha estat l'excepció que confirmava la regla. Des d'aleshores, mai cap autor català viu hi ha estrenat cap obra. Amb en Toni Casares, assessor i coordinador del Projecte T6 aquests darrers anys, sempre havíem dit que, d'una banda, el projecte de dramaturgia contemporània catalana del TNC no havia de limitar-se només a les estrenes dels textos dels autors a la Sala Tallers. De l'altra, però, també comentàvem que no podíem «forçar la màquina» i que havíem d'esperar el moment adequat per fer un desembarcament dels nostres autors, joves o no, a un espai tan emblemàtic, difícil i imponent com el de la Sala Gran.

I és d'un quant temps ençà que comencen a arribar-me projectes, propostes i espectacles amb les dimensions i l'ambició adequades. I no un ni dos, sinó quatre. I és així com, el 20 de desembre de 2012, s'inicia una mena de cicle de joves autors catalans a la Sala Gran, amb quatre projectes de gran magnitud que vénen signats, per ordre rigorós de data d'estrena, per l'Albert Espinosa, en Jordi Casanovas, en Marc Rosich i en Pere Riera.

La primera estrena és la de l'Albert Espinosa, amb *Els nostres tigres beuen llet*, títol manllevat d'un vers de la poetessa polonesa Szymborska. El projecte que l'Albert em va explicar era, efectivament, molt gran: l'havia plantejat just després de l'èxit nacional i internacional de la sèrie de televisió *Polses vermelles* (recordeu que el mateix Steven Spielberg n'ha comprat els drets per a la versió americana) i volia incidir sobre aquesta franja de públic tan difícil de mobilitzar des del teatre: els joves adolescents. Però també m'explicava una història sobre la degradació del pas del temps, la pèrdua dels ideals, l'enfrontament a la mort dels pares, i sota una influència reconeguda –gairebé un homenatge– a una pel·lícula que l'havia impactat: *Rocco y sus hermanos*, de Visconti. Una obra de joves i de no tan joves, a l'abast de tothom, sobre temes universals com la família, la relació entre els germans, els pares, el temps i la memòria, la malaltia i també... el futbol. El projecte, mentre me l'anava

explicant, era absolutament de Sala Gran. I no em va caldre gaire temps per engrescar-lo i dir-li que endavant. L'Albert Espinosa és un creador singular, vitalista, amb una energia i una creativitat desbordants i que ha sabut captivar els cors dels espectadors fins a assolir una popularitat que pocs autors han sabut atènyer. És un honor per a tots nosaltres que sigui ell el primer a encetar aquest cicle.

Paral·lelament al projecte de l'Albert, amb en Jordi Casanovas, anàvem explorant la possibilitat que *Una història catalana*, un dels èxits del Projecte T6 des que es va crear l'any 2002, segurament el més rotund després d'*El mètode Grönholm* d'en Galceran (l'obra catalana més representada arreu del món en tota la història del nostre teatre, val la pena recordar-ho), tornés a fer estada al TNC. Primer vam pensar en la Sala Petita, amb les dificultats que implicava haver de canviar els espectadors de lloc en cada funció. Però quan el projecte d'estrenar autors joves a la Sala Gran es va anar configurant, vaig consultar a en Casanovas si ell hi veuria l'obra, incorporant-hi els canvis que calguessin, i em va dir que sí. En Casanovas és, segurament, l'autor més intrèpid, valent, arriscat i sanament ambiciós de tots els que conec. I té els ulls posats en l'espectador, com acaba de demostrar amb *Pàtria*, una coproducció del Teatre Lliure i de Temporada Alta. Sap tractar qüestions «nostres» sense cap pudor, amb una energia i una saviesa escènica impressionants. Ja ho havia demostrat amb *Una història catalana* estrenada a la Sala Tallers fa dues temporades, amb tant d'èxit que vam deixar gent al carrer pràcticament en totes les funcions. En Jordi em comentava que per les particularitats del Projecte T6, havia anat treballant el text amb els actors i que potser no havia pogut perfilar prou bé, per manca de temps i per causa de l'estrena, les línies dramàtiques de la segona part de l'obra (la que té l'al·licient escènic d'incorporar els espectadors en el lloc de l'acció). Amb motiu de la reestrena a la Sala Gran, doncs, i amb un repartiment pràcticament nou, en Casanovas podrà presentar-nos una versió corregida i modificada del que sens dubte és un dels seus grans textos, una reflexió àcida, divertida i punyent de la història de la Catalunya preolímpica, de la corrupció urbanística, de les traïcions, de l'especulació, del poder i de les relacions territorials i, com no, humanes.

Simultàniament, i en sessions per a públic escolar i familiar de cap de setmana, podreu veure l'espectacle de Marc Rosich, *La dona vinguda del futur*, un musical atrevit i diferent amb composició de Guille Milkyway i amb Beth Rodergas com a protagonista. En Marc és l'únic dels quatre autors del cicle que no ha passat pel Projecte T6. Tanmateix, la seva vinculació amb el TNC ha estat constant temporada rere temporada com a dramaturg, i no com a autor dramàtic. Seves són les adaptacions dramàtiques de tres textos a la Sala Petita: *Mort de dama*, de Llorenç Villalonga; *Pedra de tartera*, de Maria Barbal, i *Mequinensa*, a partir de l'obra de Jesús Moncada. En Rosich reuneix, al meu parer, dues aptituds indestriables que el fan únic: és un gran *lletraferit*, un home cultivat i erudit, i, alhora, i si em permeteu el barbarisme, un gran *teatreru*, un apassionat de l'espectacle i de la teatralitat escènica. Posseeix, a més a més, un sentit de l'humor molt especial i, sovint, molt lligat a la paraula. Justament el seu treball amb la llengua serà especialment rellevant en aquest espectacle, on haurà de crear lletres de cançons. El seu projecte de musical *La dona vinguda del futur*, adreçat especialment als joves, però no només, és diferent, fresc, innovador (amb una particular i original estètica a càrrec de Marta Puig «Lyona»), i de ben segur farà les delícies de tots els nostres espectadors.

I per últim, Pere Riera, que va deixar bocabadats molts espectadors amb el seu T6 *Lluny de Nuuk* (text que, per cert, ja ha estat traduït a algunes llengües i que té projectes d'escenificació fora de Catalunya), ens presentarà la seva obra més madura: *Barcelona*. Fa dies, amb motiu d'una extensa i intensa entrevista que en Josep M. Muñoz va fer-me per a la revista *L'AVENÇ*, vaig mostrar la meva satisfacció en constatar que aquesta obra de Pere Riera seria la darrera obra d'autor català que es veuria sota la meva direcció artística al TNC (deixant de banda el Projecte T6, amb l'esperada obra dels joveníssims, genials i «gamberríssims» Nao Albet i Marcel Borràs, de títol gairebé impossible: *Atraco, paliza y muerte en Agbanäspach*). A l'entrevista de *L'AVENÇ* hi dic, parlant de *Barcelona*: «Quan la vaig llegir, per a mi va ser una revelació. Per primera vegada, un autor jove accepta, amb tots els ets i uts, ser una baula de la cadena. És a dir, accepta inserir-se en la tradició del teatre català, des de Rusiñol, Sagarra i Guimerà fins a Benet i Jornet. És un autor que s'ha llegit els seus clàssics, en fa una reinterpretació i, a sobre, a partir d'un fet històric. Per a mi, ho té tot. És el trencament definitiu (...) amb la generació que s'avergonyeix una mica d'on ve: per primera vegada algú no només no se n'avergonyeix, sinó que es declara hereu d'una tradició, d'un teatre popular, català. I ho fa parlant de la Guerra Civil, perquè utilitza un tema històric per parlar del nostre present, com feia Shakespeare. En Pere Riera ha fet un exercici de desacomplexament escrivint aquesta obra.» Crec que aquestes paraules resumeixen perfectament el que penso sobre en Riera i el seu text. I, a més, hi veurem un duel actoral d'altura amb dues de les nostres millors actrius: Míriam Iscla i Emma Vilarasau. I un elenc de primeríssima magnitud al seu voltant.

Aquestes quatre obres d'autors joves (tots ells en tenen menys de quaranta) a la Sala Gran del TNC representa, per a mi, un gran repte, però, sobretot, una mostra de la realitat i de la potencialitat de la dramaturgia textual del nostre país. Tant de bo sigui el principi de la desitjada normalització del teatre català, i que els nostres autors puguin continuar presentant-hi els seus textos i les seves propostes escèniques en les millors condicions possibles. De talent, és evident que n'hi ha.

Ara només ens cal fer l'exercici de sentir-nos-en orgullosos, com fan les cultures «normalitzades» i deixar de posar pals a les rodes a aquells que volen tirar endavant grans projectes (pràctica que de vegades ens encanta fer servir, malauradament)... Fem-nos *grans*, almenys per un dia...

Per acabar, vull tornar a aprofitar l'avinentesa per donar les gràcies a tot l'equip de persones que ha fet possible que dia rere dia s'aixequi el teló a les sales del TNC, un equip encara més gran (qualitativament parlant) que la sala principal on podreu veure aquests quatre espectacles dels nostres joves però grans autors.

Sergi Belbel

El musical més pop

Com cada matí, la família de l'Albert du a terme els seus rituals quotidians al ritme que marquen els anuncis de la televisió: fan la taula gimnàstica, es raspallen les dents... Les seves vides, des de primera hora, estan pautades per la música que surt de les pantalles, com si estiguessin hipnotitzats. Aquell matí, però, un inesperat accident domèstic fa que tots acabin llantiats. Qui els donarà la solució contra les taques? Una veu salvadora els parla des del televisor: és la dona de l'anunci del detergent, que ve del futur per ajudar-los! El problema arriba quan, de manera inesperada, la intrusa es queda atrapada en el present. Entre tots hauran de trobar la solució per retornar-la al temps al qual pertany.

Partint d'una mirada plena d'ironia sobre una de les imatges icòniques dels nostres temps (l'alienació davant del televisor), *La dona vinguda del futur* és un musical que barreja els talents del dramaturg Marc Rosich (*Mort de dama*, *Pedra de tartera*, *Mequinensa*) i del músic Guille Milkyway, ànima de La Casa Azul, un dels grups capdavanters de l'escena del pop alternatiu. Marta Puig (Lyona), autora de videoclips per a grups com Love of Lesbian o Amaral, s'encarrega de la imatge de l'espectacle. I a escena, un repartiment encapçalat per Beth Rodergas.

La dona vinguda del futur

Marc Rosich i Guille Milkyway

Text i direcció	Marc Rosich
Música	Guille Milkyway
Adjunt a la direcció	Jordi Andújar
Repartiment:	
<i>La dona vinguda del futur</i>	Beth Rodergas
<i>Àlbert</i>	Marc Pujol
<i>Mina</i>	Míriam Puntí
<i>El papà</i>	Jordi Brunet / Jordi Andújar
<i>La mamà</i>	Gretel Stuyck
Escenografia	Sebastià Brosa
Vestuari	Mercè Paloma
Il·luminació	Luis Martí
Disseny d'animacions i videoart	Marta Puig (Lyona)
Equip d'animacions i videoart	Mar Orfila, Aleix Pitarch Genís Rigol, Marc Torrent
Coreografia	Joan Maria Segura i Bernadas
Entrenament vocal	Elisenda Carrasco
Ajudanta d'escenografia	Laura Clos (Closca)
Supervisió musical	Elefant Records
Equip tècnic i de gestió de la companyia:	
Cap tècnic, audiovisuals i Qlab	Dani Aznar
Tècnic d'il·luminació	Alberto Barberà
Tècnic de so	Xavier Alarcón
Regidora	Olga Fibla
Producció executiva	Íngrid Marín

Agraïments: Andreu Badii, Aleix Costales, Llätzer Garcia, Eugenio Szwarczer, Esperanza Maniviesa, família Cochadina-Barceló, Bitó Produccions SL, Teatre Núria Espert de Sant Andreu de la Barca

Muntatge, assaigs i representacions:

Equips tècnics i de gestió del Teatre Nacional de Catalunya

Producció: Teatre Nacional de Catalunya i La Troca

A partir d'una idea original de Teatre Obligatori

L'exuberància cromàtica

Benvinguts a casa de l'Àlbert i la seva família en un dia força especial a les seves vides, el dia en què coneixeran la dona vinguda del futur. Ells no ho saben, però aquesta trobada inesperada i delirant canviarà per sempre més les seves vides.

La dona vinguda del futur és una bogeria que portàvem al cap des de feia molt de temps. Teníem el convenciment que darrere la dona del detergent, la d'aquell anunci, hi podia haver un espectacle familiar, que llancés una mirada irònica sobre el món de la publicitat, sobre com la televisió i les pantalles de tot tipus són cada cop més presents a les nostres vides, com ens dicten a tothora què hem de comprar i, fins i tot, com ens hem d'organitzar la vida. A partir d'aquesta guspira inicial, hem volgut aixecar un musical vibrant i colorista, que mantingués els més petits clavats a la butaca i que, al mateix temps, fes riure els més grans, amb picades d'ullet constants. Com a principals còmplices d'aquesta aventura, he comptat amb tres artistes (i amics) d'excepció que han volgut sumar-se a la meva bogeria, per donar-li la pàtina pop que la nostra història requeria: Guille Milkyway, ànima del grup La Casa Azul, que ens ha regalat un seguit de cançons, que s'han convertit en veritables himnes per a tota la companyia, temes d'aquells que es queden gravats i que tothom acabarà taral·lejant arreu; la videoartista Marta Puig, més coneguda amb el nom artístic de Lyona, que ha pintat les pantalles de l'escenografia amb el seu món particular; i la cantant Beth Roderigas, que dóna veu i cos a la protagonista insòlita d'aquest musical. Però al costat d'ells també hi ha tot un equip humà i artístic que s'ha llançat a la piscina, sense dubtar-ho, i s'ha deixat amagar fins al moll de l'os d'aquesta «exuberància cromàtica», tal com diu una de les cançons de l'obra. Gràcies a tots ells... del primer a l'últim... i de l'últim al primer.

Marc Rosich

Llista de temes musicals

1. Seqüència inicial: Som una família tradicional
inclou -Power Wheel (*jingle*)
-Power Tooth Shine (*jingle*)
-Cerecau Instant Power (*jingle*)
2. He vingut del futur
3. He vingut del futur (balada *reprise*)
4. Tot és relatiu
5. Power Wheel (duet dels pares)
6. El targeter cromàtic
7. En moments de crisi
8. Power Wheel: la bici intergalàctica
9. Coda: Som una família tradicional

He vingut del futur

Música: Guille Milkyway /

Lletra: Guille Milkyway i Marc Rosich

STOP!
S'han acabat els drames
STOP!
Ja no cal patir per les taques
STOP!
Xocolata, greix, mermelada
Digueu-los STOP! BYE, BYE!, d'una vegada
STOP!
S'han acabat els drames
STOP!
Ja no cal patir per les taques
STOP!
Maionesa, fang i mostassa
Digueu-los STOP! BYE, BYE!, d'una vegada
He vingut del futur (uh uh uh)
per compartir amb vosaltres (oh oh)
el poder del blanc ultra nuclear
(l'exuberància cromàtica)
És el miraculós (uh uh uh)
Oximotion White Splendor
El millor aliat contra les taques rebels
que no volen marxar
És la blancor insuperable i infinita
És l'exuberància cromàtica
STOP!
S'han acabat els drames
STOP!
Ja no cal patir per les taques
STOP!
Xocolata, greix, mermelada
Digueu-los STOP! BYE, BYE!, d'una vegada
STOP!
S'han acabat els drames
STOP!
Ja no cal patir per les taques
STOP!
Maionesa, fang i mostassa
Digueu-los STOP! BYE, BYE!, d'una vegada
He vingut del futur (uh uh uh)
amb avançada tecnologia (aaah)
els components de l'eterna felicitat
(l'exuberància cromàtica)
El futur ja és aquí (uh uh uh)
i serà tot per vosaltres
Només cal que escolteu amb acurada atenció
tot el que us he d'explicar
És la blancor insuperable i infinita
És l'exuberància cromàtica

Marc Rosich i Guille Milkyway parlen de *La dona vinguda del futur*

«*La dona vinguda del futur* té màgia.»

Són l'ànima de *La dona vinguda del futur*. Dos apassionats de la seva feina que han unit esforços per crear aquest musical pop i vitalista, que promet ser una de les revelacions de la temporada. Marc Rosich i Guille Milkyway ens parlen d'aquesta bogeria deliciosa titulada *La dona vinguda del futur*.

Marc Rosich: Gairebé no em crec que *La dona vinguda del futur* sigui una realitat. La idea de fer aquest musical va sortir d'una broma que ens fèiem a la companyia de teatre familiar Teatre Obligatori mentre anàvem de *bolos* per tot Espanya en furgoneta. Els viatges duraven hores, i pensàvem en possibles històries esbojarrades. Tot parlant, vam veure que la publicitat amagava un munt d'històries potencials. Moltes històries que no s'expliquen i que podien ser fascinants.

En aquest sentit, què passava amb la dona vinguda del futur, aquesta dona que sortia en aquell famós anunci de detergent, i que es va convertir en una icona? Què passava amb ella quan s'acabaven els vint segons de l'anunci i havia ajudat la seva clienta a netejar la roba? Aquest va ser el punt de partida de *La dona vinguda del futur*. Evidentment, després la cosa va molt més enllà.

Per fer un musical com aquest necessitava la complicitat d'una persona com en Guille. Primer, perquè sóc molt fan de la seva música. A més, sabia que és un especialista en fer *jingles* publicitaris, de manera que encaixava perfectament amb el musical. I sempre havia volgut que féssim alguna cosa junts. Sabia que combinaríem bé. En Guille Milkyway és un mestre en fer himnes pop, i jo també tinc un vessant d'escriptor teatral pop, si és que podem utilitzar aquesta expressió. *Duty Free*, *N&N...* són obres de teatre que he escrit i que segueixen una estètica pop molt marcada. Ell i jo tenim mons molt afins.

Guille Milkyway: A mi aquest musical em plantejava reptes molt interessants. Ja ho ha dit el Marc, que he fet força música per a publicitat, però normalment, quan fas música per a anuncis, estàs molt engavanyat, les exigències són moltes i molt concretes.

El que no havia fet mai és el que he fet aquí: música per a publicitat amb absoluta llibertat. Personalment, em sento alliberat, perquè no he hagut de posar-hi cap fre, he pogut treballar amb llibertat total. I ha estat una experiència molt gratificant, que m'ha permès d'investigar molt, d'anar fins a l'extrem. No m'he hagut de contenir gens... i la meva manera de ser és totalment contrària a la contenció!

Rosich: Jo tampoc em caracteritzo per ser gaire contingut! (*Riu.*) A *La dona vinguda del futur* m'he pogut permetre d'ajuntar els elements més esbojarrats que mai m'havien passat pel cap. És un moment delirant rere un altre...

Milkyway: I això ha estat així des del principi. Recordo els primers escrits que em vas passar: em pixava de riure jo sol! Va ser una gran font d'inspiració i em va servir per anar més enllà que de costum. Les meves cançons tenen una certa tendència a la pseudoèpica, i el text de *La dona vinguda del futur* em va fer venir la sensació que m'obries la porta perquè pogués desenvolupar aquest tema...! De fet, el procés de creació ha estat molt natural. Text i música casen perfectament. Aquesta ha estat una de les claus.

Rosich: «Natural» és una paraula important. En els assaigs tot ha anat sortint de manera molt natural. Les actuacions, les coreografies, la implantació a escena es va posant al seu lloc sense haver-ho de forçar. És màgic. Crec que és un muntatge amb un component màgic molt important. Tinc la sensació que no hem hagut de patir gens per fer-ho, que tot ha sortit sense problemes.

Milkyway: És que jo penso que el patiment en el procés creatiu està molt sobrevalorat. De vegades tendim a associar un bon resultat artístic amb un patiment previ, i no sempre és així. I mira que jo sóc dels qui pateixen, normalment! Però no en aquesta ocasió. Potser és perquè quan treballo, acostumo a ser 100% responsable del producte que faig, i en aquest cas he hagut de treballar en equip, el que suposa una experiència estranya per a mi. Ho he fet algun cop, però no sovint. I he de dir que mai m'havia divertit tant treballant en grup! A més, és la meva primera experiència teatral i ha estat molt gratificant.

Rosich: Una de les coses que tenia molt clares per a aquest projecte és que si volia que sortís bé havia de comptar amb un equip molt còmplice en tots els àmbits. Començant pel Guille, amb qui ens coneixem des de fa temps, però també amb la resta de l'equip: la Beth, amb qui havíem treballat junts quan vam fer el *Tirant Lo Blanc* i sempre havíem tingut ganes de fer alguna cosa esbojarrada, o la Marta (Lyona), amb qui fa molts anys que parlàvem de tirar endavant algun projecte... i amb la resta de l'equip, format per la gent de la meva companyia de teatre, que hem treballat plegats des de l'adolescència, i amb tot d'amics i amigues excel·lents professionals i còmplices de les nostres bogeries.

Milkyway: De seguida, a nivell musical, vaig veure que el projecte sortiria bé. Des del primer moment que vam començar a treballar amb la Beth que es veia que tot seria molt fàcil. I mira que per a mi és una novetat total fer música per a teatre, que és una disciplina artística amb la qual no havia treballat. Els actors s'han fet seva la música, cosa que no sempre passa, i això és fantàstic.

Rosich: Per a tu deu haver estat estrany sentir les teves cançons, que generalment cantes tu, amb les veus dels actors.

Milkyway: Sí, generalment això m'acostuma a costar molt. I estic molt feliç que en aquest cas no sigui així.

Rosich: Jo també, feia molt temps que no m'ho passava tan bé muntant una obra. Ara feia anys que no dirigia teatre (quan faig de director és més en muntatges de música clàssica), i tornar a recuperar-ho és addictiu.

Milkyway: Aquesta manera de treballar es nota en el muntatge. I penso que tant nens com adults es contagiaran de l'esperit pop de *La dona vinguda del futur*.

Rosich: Tot espectacle familiar ha d'anar dirigit tant a nens com a pares. Els adults són qui porten els nens al teatre, de manera que també és la nostra feina que s'ho passin bé en aquest espectacle. A *La dona vinguda del futur* els nens passaran una molt bona estona, però també els pares, perquè constantment els piques l'ullet. Els pares entendran molta ironia, molts homenatges, que els nens no veuran.

Milkyway: Suposo que la clau és trobar un punt mig: abaixar una mica la complicació del producte d'adults, però també apujar la complexitat del producte infantil. M'explico: a la música de tipus familiar, el que s'ha acostumat a fer és rebaixar moltíssim el llistó del producte perquè el nen no hagi de fer cap esforç, perquè tot sigui molt fàcil. Jo no hi estic gens d'acord, amb aquesta manera de fer. Els nens aprenen ràpid, són capaços de fer un esforç i d'assimilar les expressions artístiques. I encara que no ho entenguin tot, l'esforç fa que estiguin alerta, i això és bo per a ells, perquè els educa, els fa més intel·ligents. I al final, gaudeixen molt més del que estan veient que un altre tipus de música més fàcil, més sedant. Els mateixos nens veuen que han estat capaços de superar-se i això és molt bo!

Rosich: Escriure una obra familiar demana tant de rigor o més que escriure una obra per a adults. No és un gènere menor.

Milkyway: A mi de vegades m'han criticat perquè la meua música té alguna cosa infantil o naïf, com si això fos negatiu. Fa temps, reconec que això em pesava. Ara ja no. I fer un musical familiar per a mi és trobar l'equilibri perfecte.

Rosich: M'ha agradat molt que diguessis que el text et va fer riure només de llegir-lo. Perquè sí que ha de fer riure, però al mateix temps hi ha un rerefons.

Milkyway: El mateix títol de l'espectacle, els primers estímuls visuals, marquen molt clarament quin és el to de *La dona vinguda del futur*. El teu text és divertidíssim, Marc, però no com a nen, sinó com a adult.

Rosich: És que, tot i que l'argument de l'obra el podríem haver agafat de manera dramàtica (una persona que es perd i que no sap com tornar a casa), hem jugat amb les caricatures dels personatges, amb els homenatges i amb les situacions per fer-ho còmic i trepidant. És una mica com passa a les teves cançons, Guille, que musicalment són molt alegres i brillants però que en realitat tenen una lectura fins i tot tràgica.

Milkyway: Exacte, és la ironia aplicada a la forma. Podem riure'ns de les coses però sense que això signifiqui que no hi donem importància. Per exemple, una de les coses que m'agraden més de *La dona vinguda del futur* és quan, precisament, la dona ens parla del futur d'on ve. Això dóna un joc espectacular, i ens permet d'enviar un missatge crític.

Rosich: *La dona vinguda del futur* és una mirada irònica sobre el món de la publicitat i del consumisme, i també sobre el futur que estem construint. És el futur d'on arriba la dona vinguda del futur, que al text descrivim com a postnuclear. Evidentment, no hi donem solucions, sinó que ho mostrem, perquè els espectadors puguin reflexionar-hi.

Milkyway: No és una obra moralitzant, sinó descriptiva. Hi ha una cosa que em va agradar molt del text del Marc, i que he intentat transmetre també a les cançons, i és que tot i que nosaltres, habitants del present, podem veure el món que ens descriu la dona vinguda del futur com una mena de malson apocalíptic, per a ella no és així. Per a ella, el seu present és casa seva, i s'hi sent còmoda.

Rosich: I el seu present és també el nostre futur, com diu la Mina, un dels personatges de l'obra. I no és tan diferent del nostre present, si ens ho mirem bé. A la cançó *El targeter cromàtic*, la tornada diu: «al futur, el món és un macrocomplex on només hi ha un fabricant que fa totes les coses que podem necessitar». I la família ho veu com una cosa terrible, però no se n'adonen que el seu present és exactament igual: només consumeixen productes de la marca Power.

Milkyway: No és un panorama gaire diferent del nostre. La família veu els anuncis i sent el desig de comprar tots els productes, no per necessitat sinó per inducció.

Rosich: En tot cas, es tracta d'un musical, amb molt teatre, una música estupenda, coreografies fabuloses, uns vídeos divertidíssims, molt sentit de l'humor, esperit crític, ironia, i uns actors de primera. Què més es pot demanar? (*Riu.*)

Entrevista amb Beth Rodergas

Cantant i protagonista de *La dona vinguda del futur*

Va saltar a la fama amb el trampolí d'Operación Triunfo, però Beth Rodergas és molt més que una estrella juvenil. Aquesta artista polifacètica ha presentat programes de televisió, ha tocat estils musicals molt diversos, acaba de llançar una línia de complements tèxtils per a nens i nenes, i ja ha començat a preparar un nou disc. La seva veu, pròxima i personal, és a la vegada delicada i vigorosa i té un magnetisme impossible d'oblidar. Al Teatre Nacional de Catalunya, Beth Rodergas aterra preparada per interpretar la dona vinguda del futur. L'inxampem mentre es prepara per a un assaig per parlar de la seva carrera i de com han creat aquesta musical per a tots els públics: *La dona vinguda del futur*.

TNC: Un dia un amic et truca i et diu: «Tinc una idea per a un musical que vull que protagonitzis, inspirat en la dona de l'anunci de detergent que venia del futur.» Com t'ho prens?

Beth Rodergas: Va ser ben bé així! (*Riu.*) Recordo perfectament aquell dia, ara ja fa uns quatre anys. Recordo que ens vam trobar amb el Marc [Rosich] i m'ho va comentar. Amb el Marc havíem coincidit al *Tirant Lo Blanc*, que va ser una experiència brutal, i havíem parlat de fer alguna altra cosa junts. El que em va sorprendre, però, va ser la temàtica. Com algú és capaç de desenvolupar tota una trama entorn d'un personatge com el de la dona de l'anunci de detergent? Està clar que si algú és capaç de fer-ho, aquest ha de ser el Marc! També em va parlar de tot l'equip amb el qual volia comptar. Volia que hi fossin la Marta [Lyona], en Guille [Milkyway]... Ho tenia molt clar de bon començament.

Després, cada cop que ens trobàvem, m'anava informant de com avançava la idea, com, a poc a poc, tot començava a agafar forma. Quan em vaig quedar embarassada, vaig pensar que no podria fer-ho, però al final el projecte es va retardar uns mesos i això m'ha permès de ser-hi.

TNC: Amb aquesta obra debutes al Teatre Nacional...

Beth: Recordo quan el Marc em va dir que, finalment, *La dona vinguda del futur* es faria al Nacional. Jo no en tenia ni idea, perquè volia ser part d'aquest projecte es fes on es fes, però he de dir que em va fer molta il·lusió saber que trepitjaria la Sala Gran del TNC.

TNC: S'ha de dir que el punt de partida d'aquest musical és ben esbojarrat.

Beth: Totalment! Sembla que no pugui ser que hi hagi tota una història al darrere. Però sí que hi és! Ho hem anat descobrint a poc a poc.

TNC: Cantant, actriu, dissenyadora de complements per a nens... Si arriba una dona del futur i et pregunta a què et dediques, què li respondries?

Beth: (*Riu.*) Jo sempre dic que sóc una cantant, una intèrpret. La resta de coses que faig m'agraden, em diverteixen i em serveixen per aprendre. A més, em sento una privilegiada en veure que gent com el Marc confia en mi com a actriu i em dóna oportunitats com aquesta. M'agrada no tenir rutines, provar coses diferents, perquè tot t'enriqueix a nivell personal.

TNC: Tot i això, els aficionats al teatre t'han pogut veure en altres muntatges, des de fa anys.

Beth: És cert. Vaig començar fent *Pels pèls*, que va ser molt divertit. Hi vaig ser durant quatre mesos, omplint el Borràs cada dia. Amb gent com la Mercè Comas, l'Àlex Casanovas o l'Enric Majó, que em van ensenyar moltíssim. Després he participat en altres muntatges, com el *Tirant Lo Blanc* que va dirigir Calixto Bieito, un aprenentatge extraordinari, o *Boeing Boeing*.

TNC: La teva trajectòria musical és molt diversa. Del pop comercial al *folk*, en català, castellà i anglès... Quin és el tipus de música que et ve més de gust fer?

Beth: La meua carrera musical ve molt marcada, al començament, pel programa Operación Triunfo. El primer disc que vaig gravar el vaig fer sota aquests paràmetres, i avui dia em sona una mica estrany, perquè està molt condicionat. A poc a poc vaig intentar definir el meu estil, i de fet *My Own Way Home* i *Segueix-me el fil*, tot i estar gravats en dos idiomes diferents, són treballs que segueixen una línia que m'agradaria continuar investigant.

TNC: Han passat molts anys del teu pas per Operación Triunfo. Com valors aquella època de la teua vida?

Beth: Personalment, me'n sento orgullosa i contenta d'haver-hi participat en aquell moment. Si tornés enrere en el temps, m'hi tornaria a presentar, perquè OT em va aportar moltíssimes coses. Els quatre mesos que vaig passar a l'acadèmia van ser un aprenentatge brutal. La Nina et fa treballar de valent. Rebíem classes de cant, d'interpretació, de dansa... eren unes classes de moltíssim nivell, que no m'hagués pogut pagar. I OT no només em va permetre de fer-les, sinó que a sobre em van ajudar a què em fes conèixer. Una experiència com aquella et canvia la vida. No es pot demanar més!

Ara bé, ja han passat deu anys, i he fet moltes més coses. M'agrada parlar també d'altres projectes, del *Tirant Lo Blanc*, dels altres discos, de concerts a llocs tan impressionants com el Palau de la Música... però de vegades OT, Eurovisió, pesen tant que minimitzen les altres coses que he fet. I m'agradaria que tot ocupés el lloc que ha d'ocupar.

TNC: Ets una artista inquieta, que ha anat fent camí a la recerca d'un estil propi. Tanmateix, ara, a *La dona vinguda del futur*, tornes al pop... i de quina manera! La música l'ha feta una autèntica icona de la música pop, Guille Milkyway. Com és treballar amb ell?

Beth: Uf! Treballar amb algú com Guille Milkyway és un privilegi. Jo en presumeixo! He de dir que, tot i conèixer algunes de les cançons de La Casa Azul, no m'havia endinsat tant en la seva música. Quan el Marc em va comentar que ell formaria part de l'equip de *La dona vinguda del futur* vaig posar-me a investigar, i quan vaig començar a rebre les cançons que feia per al musical, ho vaig veure clar: aquest home és un geni. Així de clar.

TNC: Els fans de La Casa Azul senten molta curiositat per veure com sona la música de Guille Milkyway amb la teva veu.

Beth: Jo m'hi sento molt bé, cantant les cançons del Guille. Evidentment, hem hagut de passar per un procés d'adaptació de l'un a l'altra, perquè els registres que demanen les cançons que ell compon són molt alts, i ho hem hagut de treballar, amb el Guille i també amb els altres actors del musical. Hem hagut de trobar la manera d'aconseguir que les cançons de *La dona vinguda del futur* tinguin aquell punt tan genuïnament Milkyway, i que nosaltres ens hi puguem sentir còmodes. I penso que hi hem arribat de manera molt natural i fàcil. I jo m'hi sento molt còmoda cantant-les.

TNC: Es tracta d'un musical que en principi sembla senzill, però que en realitat exigeix molt per part dels actors.

Beth: És cert que a *La dona vinguda del futur* hem de cantar, ballar i interpretar, sovint tot alhora. Personalment, no imaginava el grau de dificultat que implica cantar mentre fas les coreografies. Es necessiten hores i més hores de feina per clavar-ho! La gràcia és que com a espectador tot sembli fàcil. Això, precisament, és el que costa més. Afortunadament, penso que ara ja ens sentim molt còmodes amb la música, les coreografies, el text... tot llisca de manera molt natural.

TNC: Quin és el públic de *La dona vinguda del futur*?

Beth: He de dir que, abans de començar a muntar l'obra, tenia la sensació que es tractava d'un musical per a públic infantil. Però quan vam començar a muntar-ho i vam començar a entendre la quantitat de coses que ens feien riure, les picades d'ullet constants als adults, vam entendre que aquest musical no era només per a nens i nenes, sinó que els adults poden arribar a passar-s'ho, fins i tot, millor. Crec que és un musical per a tothom, com s'està venent des del TNC: de 6 a 99 anys!

TNC: Algunes de les cançons, com «El targeter cromàtic», tenen aquesta música colorista, eufòrica, tan pròpia de La Casa Azul, però al mateix temps amaguen missatges gairebé apocalíptics, que només entendran els adults.

Beth: És això. Podríem dir que *La dona vinguda del futur* té molts nivells de lectura. Hi ha una part que l'entendran els més petits, una altra que segurament deixi alguna mena d'empremta en nens una mica més grans, i una altra amb missatges, gags i homenatges que només entendran els adults.

TNC: *La dona vinguda del futur* està generant força expectativa: el vídeo «He vingut del futur», la primera cançó del musical que vam penjar a Internet, ha superat amb escreix les vint mil visites (és el tercer vídeo més vist de la història del canal de YouTube del TNC), els fans han fet homenatges a la cançó, se n'han fet *lipdubs*, els avançaments de les noves cançons comencen a sonar per tot arreu... Com et sents, davant de la imminència de l'estrena?

Beth: Crec que tot està al punt d'ebullició. Ho noto molt a les xarxes socials... se n'està començant a parlar molt. De fet, tenim moltes ganes de començar les funcions amb públic i veure si funciona el boca-orella. Personalment, estic convençuda que estem a punt per a l'estrena. I vull dir que per a mi ha estat un privilegi treballar amb el Guille, amb el Marc, i a sobre fer-ho al Nacional. Els estaré agraïda per sempre més que m'hagin donat aquesta oportunitat.

Marc Rosich

Text i direcció

Llicenciat en Periodisme i Traducció i interpretació en anglès i àrab. Dramaturg, director, actor accidental i traductor literari, és membre fundador de la productora Teatre Obligatori. S'ha format en l'escriptura dramàtica als seminaris de l'Obrador de la Sala Beckett de Barcelona, on actualment imparteix cursos d'iniciació a la dramaturgia.

Entre els seus textos originals més recents es troben les obres *Carwash (tren de rentat)* (Staatstheater Stuttgart/FACYL Salamanca/ Teatre Romea, dir. Annette Pullen), *Rive Gauche* (Sala Muntaner, Cia. Q-Ars Teatre, dir. Rafel Duran) i *Vittoria* (Club Capitol, dir. Antonio Calvo). Amb el director Andrés Lima, ha portat a terme la traducció i la dramaturgia de *Falstaff*, a partir de l'*Enric IV* de Shakespeare (CDN), i la de *Hedda Gabler* d'Ibsen dirigida per David Selvas al Teatre Lliure. Col·laborador habitual de Calixto Bieito, ha signat amb ell les dramaturgies d'espectacles com *Camino Real* de Tennessee Williams, *Forests*, a partir de diferents peces de Shakespeare, *El gran teatro del mundo* de Calderón; *Voices, a modern passion* (Betty Nansen Teatret, Copenhagen) i de *Don Carlos* de Friedrich Schiller (Cia. Romea / CDN / Mannheim Schillertage), així com les adaptacions de les novel·les *Tirant lo Blanc* de Joanot Martorell (Teatre Romea / Hebbel am Ufer, Berlin / Schauspielhaus Frankfurt / Teatro Albéniz, amb música de Carles Santos, Premi de la Crítica de Barcelona 2008 a la dramaturgia) i *Plataforma* de Michel Houellebecq (Festival d'Edimburg / Teatro Bellas Artes / Teatre Romea). Per al TNC ha firmat les adaptacions dramàtiques de les novel·les *Mequinensa*, a partir de l'obra de Jesús Moncada (dir. Xicu Masó, 2012), *Pedra de tartera* de Maria Barbal (dir. Lurdes Barba, 2011) i juntament amb Rafel Duran, *Mort de dama*, de Llorenç Villalonga (Premi Escènica 2010 a la millor adaptació). També ha portat a terme per a Lluís Soler la dramaturgia de *L'Odisea* d'Homer a partir de la traducció de Carles Riba (Temporada Alta, Girona / Théâtre de l'Archipel, Perpinyà / Festival Grec, dir. Antonio Calvo).

Com a dramaturg, ha estrenat a més les peces següents: *N&N, nuria i nacho* (Sala Beckett, 2008, dir. Antonio Calvo), *Enfermo imaginario*, (Teatro Condal, 2008, escrita amb Pau Miró, dir. Antonio Calvo), *Party Line* (Sala Beckett, 2007, dir. Andrea Segura), *Duty Free*, (Teatre Talia, València, 2007, dir. Antonio Calvo) per a Jàcara Teatro (Alacant), *De Manolo a Escobar*, (Gira nacional, dir. Xavier Albertí). *Surabaya* (Teatre Romea, 2005, dir. Sílvia Munt, obra finalista al Premi Fundació Romea 2004) *Copi i Ocaña, al purgatori* (Tantarantana, 2004, dir. Julio Álvarez) i *Unhappy Meals* (Teatre Malic, 2002, dir. del mateix autor).

Com a llibretista, ha col·laborat amb el compositor Agustí Charles en l'òpera de dos actes *LByron, un estiu sense estiu* (Gran Teatre del Liceu / Staatstheater Darmstadt / Teatros del Canal, 2011) i l'òpera de cambra *La Cuzzoni, esperpent d'una veu* (Staatstheater Darmstadt / L'Auditori de Barcelona / Teatro Albéniz, 2008). Actualment, prepara amb Agustí Charles, la peça en un acte *Suite de Java*, i amb Enric Palomar l'òpera *Los cuentos de la Alhambra* a partir de Washington Irving.

En el camp de la direcció escènica d'espectacles amb música clàssica, ha signat força projectes, gairebé sempre en col·laboració amb la directora musical Elisenda Carrasco. En aquest sentit, ha participat a les darreres edicions del Festival d'Òpera de Butxaca i Noves Creacions, signant la dramaturgia i la direcció dels espectacles lírics *Alma* (2007, a partir de la figura d'Alma Mahler), *Últimes cançons*, (2006, a partir de Lieder de Mahler), *Don Giovanni* (2005, adaptació de l'obra de Mozart per al titellaire Pepe Otal) i *Il geloso Schernito* de Pergolesi (2003, juntament amb Albert Tola). D'altra banda, ha creat els concerts per a nens *Pierrot a la lluna* i *Va de banda*, per al servei educatiu de L'Auditori de Barcelona, així com els concerts amb escolars *Jugant amb Haydn*, *Les faules de La Fontaine* i *Les quatre estacions*, tots tres encàrrecs de l'Orquestra de Cambra de l'Auditori de Granollers.

Com a autor de teatre per a nens, ha firmat diversos textos per a Teatre Obligatori (*Un Nadal de Pastorets*, *Contes del món*), Clownx Teatre (*Bèl·lum*) i El Replà Produccions (*I per què? / No passa res*)

Guille Milkyway

Música

Nascut el 25 de abril de 1974, és llicenciat en Ciències Econòmiques per la UPF de Barcelona. A partir de 2006, es dedica exclusivament a la música, com a productor, arranjador, compositor, intèrpret i DJ. És el creador del grup musical La Casa Azul i col·labora setmanalment en els programes de ràdio El món a RAC1. Va guanyar el premi Goya a la millor cançó el 2009, per el tema *Yo también* de la pel·lícula del mateix títol.

Discos amb La Casa Azul

2000 – La Casa Azul - “El sonido efervescente de La Casa Azul”.

Elefant Records

2003 – La Casa Azul – “Tan simple como el amor”. Elefant Records

2005 – La Casa Azul – “Como un fan”. Elefant Records

2007 – La Casa Azul – “La Revolución Sexual”. Elefant Records

2009 – La Casa Azul – “La nueva yma Sumac (lo que nos dejó la revolución)”.

Elefant Records

2010 – La Casa Azul – “Todas tus amigas”

2012 – La Casa Azul – “La Polinesia meridional”. Elefant Records

Feines com a procutor:

2000 – La Casa Azul - “El sonido efervescente de La Casa Azul”.

Elefant Records

2001 – Fine! – “Now that we are alone”. Strange Ones

2003 – La Casa Azul – “Tan simple como el amor”. Elefant Records

2003 – Milkyway – “In love”. Annika Records

2003 – Mirafiori – “Cinco minutos”. Annika Records

2003 – VVAA – “Un soplo e el corazón – Homenaje a Family”. Rockdelux

2004 – Cola Jet set – “Contando historias”. Subterfuge Records

2004 – Pipas – “Golden Square”. Annika Records

2004 – VVAA – “Pana, Pijama, Lana”. Grabaciones en el mar

2005 – La Casa Azul – “Como un fan”. Elefant Records

- 2005 – Corazón – “Melodrama”, en Elefant Records
- 2005 – VVAA – “Cuentos de Navidad”. Jabalina Records
- 2006 – Kikí d’Akí – “Villa Flir”. Siesta Records
- 2007 – La Casa Azul – “La Revolución Sexual”. Elefant Records
- 2008 – Las Escarlatinas – “Al galope”. Siesta Records
- 2009 – La Casa Azul – “La nueva yma Sumac (lo que nos dejó la revolución)”.
Elefant Records
- 2010 – Papá Topo – “Oso Panda”. Elefant Records
- 2011 – Papá Topo – “La chica vampira”. Elefant Records
- 2013 – Fangoria – “Cuatricomía”. Warner Music

Feines com a mesclador:

- 2003 – Supercute – “Jamie Theakston”
- 2008 – Jet Lag – “Time here runs too slow”
- 2008 – Camera Obscura – “Hey Lloyd”
- 2007 – Frank&Walters – “Hold on”
- 2009 – La Bien Querida – “9.6”
- 2010 – Papá Topo – “Oso Panda”

Publicitat:

- 2006 – Campaña MTV “Amo a Laura”
- 2007 – Campaña Samsung Z240
- 2007 – Campaña DCH Korea
- 2009 – Campaña Nesquik
- 2010 – Treballs diversos per a diferents llocs d’internet

Cinema:

- 2004 – “El asombroso mundo de Borjamari y Pocholo”
- 2007 – “El síndrome de Svensson”
- 2009 – “Yo también” -> premi Goya 2010 a la millor cançó
- 2010 – “Ingrid”

TV i Ràdio:

- 2004 – Sintonía “Zona Disney”
- 2007 – “Gominolas”
- 2008 – “Yo Gabba Gabba”
- 2008 – Sintonia “Els 25”, cançó de l’estiu de TV3.
- 2009 – Cançó 10è aniversari de RAC1 – “Superherois”
- 2009 – “Cuestión de sexo”
- 2009 – “Doctor Mateo”
- 2010 – “Jelly Jamm” -> direcció musical d’aquesta sèrie infantil dels creadors de “Pocoyó”, que s’ha emès en més de 160 països del mundo

DJ: Com a DJ, ha punxat en la major part de locals estatals del circuit indie.

Més info:

<http://elefant.com/grupos/la-casa-azul>

Marta Puig (Lyona)

Disseny d'animacions i videoart

Graduada Superior en Direcció i Realització per l'ESCAC (Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya), Universitat de Barcelona. Videoartista que s'ha donat a conèixer pel seu ús desacomplexat de les xarxes socials, s'ha fet famosa per la realització d'una allau de vídeos musicals de molts dels artistes del panorama musical nacional, entre els quals cal comptar Love of Lesbian., Los seis días, The New Raemon, Mürfila, Pau Vallvé, Zahara, Els Pets, Beth, Inspira, Lori Meyers i Sidonie, entre altres.

Direcció de videoclips:

- 2011 - "Avui sí" (4') videoclip per a Ix!
- 2011 - "Azul y gris" (7') videoclip per a Mürfila
- 2010 - "Encara no" (3'14") videoclip per a Pau Vallvé
- 2010 - "¿Aha han vuelto?" (4'52") videoclip per a Lori Meyers
- 2010 - "Lucha de gigantes" (3'58") videoclip per a Love of Lesbian i Zahara
- 2010 - "¿Por qué? Porque..." (3'39") videoclip per a Nitoniko
- 2010 - "El que val la pena de veritat" (4'08) videoclip per a Els Pets
- 2010 - "Pollo Frito" (2'28") videoclip per a The New Raemon
- 2010 - "Terra trencada" (3'25") videoclip per a Beth
- 2010 - "Focs i brases" (3'23) videoclip per a Inspira
- 2010 - "Club de fans de John Boy LIVE" (4'56) videoclip per a Love of lesbian
- 2010 - "Tots els botons" (4'12) videoclip per a Beth
- 2010 - "Algunas plantas" (5'43) videoclip per a Love of lesbian
- 2010 - "Pez de plomo" (3'44) videoclip per a Magnética
- 2010 - "Corro sota la pluja" (6'33) videoclip per a Anna Roig i l'ombre de ton chien
- 2009 - "Mil Orelles" (3'18) videoclip per a Maria Coma
- 2009 - "Segundo Asalto" (4'18) videoclip per a Love of Lesbian
- 2009 - "Variables" (3'46) videoclip per a The New Raemon
- 2009 - "Te hiero mucho (Historia del amante guisante)" (4'00) video per a Love of Lesbian
- 2009 - "El Incendio" (3'20) videoclip per a Sidonie
- 2009 - "Caballo soy" (3'30) videoclip per a Vinodelfin
- 2009 - "Globos aerostáticos" (5'00) videoclip per a Los seis días
- 2009 - "Habrà salida" (4'00) videoclip per a Vinodelfin
- 2009 - "Te odio" (4'00) videoclip per a Los seis días
- 2008 - "Allí donde solíamos gritar" (6'00) videoclip per a Love of Lesbian
- 2008 - "Club de fans de John Boy" (4'00) videoclip per a Love of Lesbian
- 2008 - "Je t'aime" (3'00) videoclip per a Anna Roig i l'ombre de ton chien
- 2008 - "Elena-na" (1'20) videoclip per a The New Raemon
- 2007 - "Universos Infinitos" (4'31) videoclip per a Love of Lesbian
- 2007 - "Me pones" (4'15) videoclip per a Mürfila
- 2006 - "Caliente" (3'47) videoclip per a Mürfila
- 2004 - "Caracol" (4'30) videoclip per a Mürfila (co-dirigit amb Àlex Villagrassa)

Direcció de curtmetratges:

- 2003: ESCÁNDALO FILMS, S.L.
La bici roja (10'). Animació en stop-motion. 35 mm.
- 2000: ESCÁNDALO FILMS, S.L. *Margaritas* (6'). 16 mm.

Realització de projeccions per a espectacles:

2010 - Projeccions *Les quatre estacions*. Espectacle musical infantil dirigit per Marc Rosich

2010 - Td'g Produccions, S.L. Projeccions per al fi de gira de Love of Lesbian.

2009 - Projeccions *Les faules de La Fontaine*. Espectacle musical infantil dirigit per Marc Rosich

Sebastià Brosa

Escenografia

Estudis de disseny d'interiors a l'escola EINA, i d'escenografia a l'Institut del Teatre.

Espectacles destacats: *Una història catalana* de Jordi Casanovas. Conjuntament amb Elisenda Pérez. TNC Sala Gran. 2013; *Roberto Zucco* de Bernard-Marie Koltès. Dir. Julio Manrique. Teatre Romea. 2013; *Red Pontiac* de Pere Riera. Dir. Pere Riera. Sala La Planeta de Girona. 2012; *Noies de calendari* de Tim Firth. Dir. Antonio Calvo. Teatre Poliorama. 2012; *Hélade*. Dir. Joan Ollé. Teatro romano de Mérida. 2012; *4 acords* (Murfila/Pastora/Sílvia Pérez Cruz). Teatre Romea. 2012; *El furgatori* de Josep Pedrals. Dir. Iban Beltran. La Seca Espai Brossa. 2012. Conjuntament amb Jorge Salcedo; *Espiadimonis* de Ramon Gomis. Dir. Iban Beltran. Teatre Bartrina de Reus. Lliure de Gràcia. 2012; *Incendis* de Wajdi Mouawad. Dir. Oriol Broggi. Teatre Romea. 2012. Conjuntament amb Oriol Broggi. Premi Butaca 2012; *t-ERROR* de Jordi Oriol. Projecte T6. 2012; *La ciutat* de Martin Crimp. Dir. Víctor Muñoz i Calafell. Sala Beckett. 2011; *Qui té por de Virginia Wolf* d'Eduard Albee. Dir. Daniel Veronese. Teatre Romea. 2011; *Llum de guàrdia* de Sergi Pompermayer i Julio Manrique. Dir. Julio Manrique. Teatre Romea. 2011; *Luces de Bohemia* de Valle-Inclán. Dir. Oriol Broggi. Biblioteca de Catalunya. Grec 2011; *Una història catalana* de Jordi Casanovas. Projecte T6. 2011; *La presa* de Connor McPherson. Dir. Ferran Utzet. Biblioteca de Catalunya. 2011; *Desclassificats* de Pere Riera. Dir. Pere Riera. La Villarroel. 2011; *Joan Maragall, la llei d'amor*. Dir. Joan Ollé. Temporada Alta. TNC Sala Gran. 2010; *Misteri de dolor* d'Adrià Gual. Dir. Manel Dueso. TNC Sala Petita. 2010; *Lluny de Nuuk* de Pere Riera. TNC Sala Tallers. Projecte T6. 2010; *El uno y el otro* de Rafael Campos. Dir. Joan Ollé. Teatro Arbolé. Zaragoza. 2010; *A mi no em diguis amor* de Marta Buchaca. TNC Sala Tallers. Projecte T6. 2010; *M de Mortal* de Carles Mallol. TNC Sala Tallers. Projecte T6. 2010; *El casament d'en Terregada* de Juli Vallmitjana. Dir. Joan Castells. TNC Sala Petita. 2009; *El jardí dels cinc arbres*. A partir de textos de Salvador Espriu. Dir. Joan Ollé. Temporada Alta. TNC. 2009; *Present vulnerable*. Cia. Raravis. Andrés Corchero-Rosa Muñoz. TNC Sala Petita. 2009; *Trueta* d'Àngels Aymar. Dir. Àngels Aymar. TNC Sala Tallers. 2009; *Dublín Carol* de Connor McPherson. Dir. Manel Dueso. Sala Beckett. 2008; *Entremès de dos estudiants*. Dir. Iban Beltran. Auditori Sant Francesc. 11a fira de la Mediterrània. Manresa. 2008; *El Àngel exterminador* de Luis Buñuel. Dir. Joan Ollé. Teatre Grec / Palacio de Congresos Expo Zaragoza. 2008; *N&N. Una parella jove busca pis a Barcelona* de Marc Rosich. Dir. Antonio Calvo. Sala Beckett. 2008; *Un fill, un llibre, un arbre* de Jordi Silva. Dir. Antonio Calvo. TNC Sala Tallers. 2008; *Una mujer en transparencia* d'Eva Hibernia. Dir. Eva Hibernia. TNC Sala Tallers. 2008; *Garrick* d'El Tricicle. 2007;

Party line de Marc Rosich. Dir. Andrea Segura. Sala Beckett. 2007; *Molta Aigua* de Carles Mallol. Dir. Víctor Muñoz i Calafell. Sala Beckett. 2007; *Soldados de Salamina*. Dir. Joan Ollé. Teatre Romea. 2007; *En defensa dels mosquits albins* de Mercè Sàrrias. Dir. Carol López. TNC Projecte T6. 2007; *El jardí abandonat* de Santiago Rusiñol. Dir. Francesc Nel·lo. Espai Escènic Joan Brossa. 2007; *Party line* de Marc Rosich. Dir. Andrea Segura. El Teatret. Festival LOLA d'Esparraguera. Novembre 2006; *Vells temps* de Harold Pinter. Dir. Rosa Novell. Sala Beckett. Festival Grec 06; *Last chance (última oportunitat)*. Direcció i dramaturgia de Carol López. Teatre Bartrina Reus. Espai Lliure. 2006; *L'home coixí* de Martin MacDonagh. Dir. Victor Muñoz. Teatre Estudi. 2006; Escenografia conjuntament amb Bibiana Puigdefàbregas a l'obra *European House. Pròleg d'un Hamlet sense paraules*. Dir. Àlex Rigola. Cia Teatre Lliure. Al teatre de Salt. Girona. Temporada Alta 2005. Premi Butaca 2007; Dramaturgia, direcció i escenografia, conjuntament amb Iban Beltran, a l'obra (*instant*). Area Tangent. 2005.

Mercè Paloma

Vestuari

Llicenciada en Geografia i Història, secció Art, per la Universitat de Barcelona. Titulada per l'Escola d'Arts i Tècniques de la Moda, especialitat en Espectacle i Comunicació Visual. Barcelona, 1985. Quart curs d'Estampació. Escola Massana. Barcelona. Selecció de treballs més recents:

Teatre:

Treballs amb Sergi Belbel: *Una vella, coneguda olor* de Josep M. Benet i Jornet. TNC-CAET. Sala Petita. 2011; *El ball* d'Irène Némirovsky. TNC Sala Tallers. 2009; *En Pólvora* d'Àngel Guimerà. TNC Sala Gran. 2006; *Carnaval* de Jordi Galceran. Teatre Romea. 2006; *Moll Oest* de Bernard Marie Koltés. Grec 2002; *El alcalde de Zalamea* de Calderón de la Barca. TNC-Compañía Nacional de Teatro Clásico. 2000; *El temps de Planck* de Sergi Belbel i Òscar Roig. Teatre Romea. Grec 2000; *El criptograma* de David Mamet. TNC Sala Petita. 1999; *Rumors* de Neil Simon. Vània Produccions. 1999; *Morir*, de Sergi Belbel. Producció del CDGC, 1998; *Testament*, de Josep M. Benet i Jornet. Festival Grec 1997; *L'Avar*, de Molière. Grec 1996; *L'Hostalera* de Carlo Goldoni. Grec 1995; *El mercader de Venècia* de W. Shakespeare. CDGC. 1994.

Treballs amb Calixto Bieito: *Tirant lo Blanc*. Teatre Romea. 2008. Premi de la crítica de Barcelona; *Los persas. Réquiem por un soldado*. Festival de Mèrida. 2007; *Plataforma* de Michel Houellebecq. Teatre Romea, Ajuntament de Viladecans i Edinburgh International Festival. 2006; *Peer Gynt* de Henrik Ibsen. Teatre Romea, Festival Internacional de Berge, Grec i Ajuntament de Viladecans. 2006; *La Celestina* de Fernando de Rojas. Edinburgh International Festival. 2004; *El rey Lear* de Shakespeare. Teatre Romea. 2004; *L'òpera de quatre rals* de Brecht. Grec 2002; *Macbeth* de Shakespeare. Festival Int. de Salzburg. 2002; *Barbaric Comedies* de Valle Inclán. Producció Edinburgh Festival-Abbey Theatre de Dublín. Kings Theatre d'Edimburgh. 2000; *Mesura per mesura* de W. Shakespeare. TNC Sala Gran. 1999; *La casa de Bernarda Alba* de F. García Lorca. 1998; *Life is a Dream* de Calderón de la Barca. Festival

d'Edimburg. 1998; *Pierrot Lunaire* de Schönberg. Teatre Lliure. 1998; *La Tempestat* de W. Shakespeare. Grec 1997; *Galileo Galilei* de B. Brecht. Mercat de les Flors, 1996; *La profesión de la Sra. Warren* de Bernard Shaw. Círculo de Bellas Artes, Madrid. 1996; *El Rei Joan* de W. Shakespeare. Festival Grec 1996.

Altres: *Quan despertem d'entre els morts* de Henrik Ibsen. Dir. Ferran Madico. TNC Sala Petita. 2013; *Rei i senyor* de Josep Pous i Pagès. Dir. Toni Casares. TNC Sala Petita. 2012; *La plaça del Diamant* de Mercè Rodoreda. Adaptació teatral de Josep M. Benet i Jornet. Dir. Toni Casares. TNC Sala Gran. 2007; *Boscors endins* de Stephen Sondheim. Dir. J.L. Bozzo. Dagoll Dagom. 2007; *Conte d'hivern* de Shakespeare. Dir. Ferran Madico. Teatre Grec. 2007; *Tornar a casa* de Harold Pinter. Dir. Ferran Madico. CAER. TNC Sala Petita. 2007; *Romeo por Julieta* de Shakespeare. Dir. Emilio Hernandez. Centro Andaluz de Teatro .2003; *Poe* de Dagoll Dagom. Dir. J.L. Bozzo. Poliorama. 2002; *Otelo el moro* de Shakespeare. Dir. Emilio Hernandez. Centro Andaluz de Teatro Sevilla. 2001; *Bodas de sangre* de F.G Lorca. Dir. Ferran Madico. Grec 2001; *Tots eren fills meus* d'Arthur Miller. Dir. Ferran Madico. Teatre Romea. 1999; *Los enfermos* d'Antonio Álamo. Dir. Rosario Ruiz Rogers. Teatro de la Abadía. 1999; *La sang* de Sergi Belbel. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 1999; *El gos del tinent* de Josep M. Benet i Jornet. Dir. Toni Casares. Sala Beckett. 1999.

Dansa: *Viaje al sur*. Coreografia de Cristina Hoyos. Centro Andaluz de Danza. 2005; *Dalidance*. Coreografia de Ramon Oller. Cia. Metros. Festival de Peralada 2004; *Carmen*. Coreografia de Ramon Oller. Cia. Metros. Festival de Peralada 2003; *Romy & July*. Coreografia de Ramon Oller. Teatre Poliorama. 1997.

Òpera i sarsuela: *Wozzeck* de Berg. Gran Teatre del Liceu. 2005; *Don Giovanni* de Mozart. English National Opera. 2000; *Così fan tutte* de Mozart. Òpera de Gal·les. 2000; *Carmen* de Bizet. Festival de Peralada. 1999; *Il mondo della Luna* de Haydn. Òpera Zuid de Maastricht. 1999; *El barberillo de Lavapiés*. De Barbieri. Dir. Calixto Bieito. Teatro de la Zarzuela. Madrid, 1998; *La verbena de la Paloma*. De Tomás Bretón, Dir. de Calixto Bieito, Grec-96; *Tosca*. De Puccini. Liceu. 1997.

Cinema: *Pa negre* d'Agustí Villaronga. Presentada al Festival de San Sebastián 2010. Premi Gaudí de l'Acadèmia del Cinema Català al millor vestuari. Nominada al Goya al millor vestuari; *El mar*, d'Agustí Villaronga. Presentada a la Berlinale 2000; *A los que aman*, dirigida per Isabel Coixet. Sogecine, 1997. Nominació al premi Goya per al millor vestuari.

Joan Maria Segura

Coreografia

És llicenciat en Direcció i Dramatúrgia per l'Institut del Teatre de Barcelona.
És director escènic i membre fundador de la companyia EGOS teatre.

Ha dirigit *El crim de Lord Arthur Savile* musical a partir de l'obra d'Oscar Wilde amb EGOS teatre (TNC Sala Gran), *Killer, un thriller musical per a un actor i tres músics* de Guillem Clua i Xavier Mestres (Sala Muntaner i La Villarroel), *El jardí de les malícies*, conjuntament amb Teatre al Detall (Versus Teatre), *El temps de Planck* de Sergi Belbel i Òscar Roig (Professor del Taller de 4art de musical de l'Institut del Teatre. Teatre Estudi), *La casa sota la sorra* d'EGOS teatre (TNC Sala Gran), *Contra el progrés* d'Esteve Soler amb la companyia Teatre al detall (Sala Beckett), *10 anys, 10 veus*, concert de celebració del 10è aniversari de l'Auditori (Auditori de Barcelona), *AND19* (Teatre del Raval), *En Joan sense por* d'EGOS petits (Mostra d'Igualada), *NO* amb la Companyia Vincles (Teatre TGB), *Sóc una bruixa, tres contes de Mercè Rodoreda* (Fira Mediterrània de Manresa), *Trakatap* (Companyia Trakatap) (Versus teatre), *Ruddigore o la nissaga maleïda* d'EGOS teatre (Versus teatre), *Ciutat* (Orfeó Manresà) (Teatre Conservatori), *Castellet, memòria mil·lenària* (Sant Vicenç de Castellet).

Ha escrit i dirigit *Hotel existència*, espectacle de teatre i dansa estrenat al Teatre Estudi de l'Institut del Teatre de Barcelona.

Ha fet d'ajudant de direcció de Tom Bentley-Fisher, Xavier Albertí, Pep Pla i Esteve Polls.

Ha fet de coreògraf en diversos espectacles: *Mort de dama*, *Les suplicants*, *El mercader de Venècia* i *Rive gauche* (dirigides per Rafael Duran), *Kvetch*, *Leonce i Lena*, *Volpone* i *El mercader* (dirigides per Pep Pla) i *Contra el progrés*. També ha coreografiat els espectacles d'EGOS teatre: *La casa sota la sorra*, *En Joan sense por* i *Ruddigore o la nissaga maleïda*.

Com a actor ha participat en : *Quan encara no sabíem res* (escrita i dirigida per Josep Maria Miró), *Follies*, *Flor de otoño* i *Adéu a Berlín* (dirigides per Josep Costa), *La generala* (dirigida per Paco Mir), *Gaudí* (dirigida per José Antonio Gutiérrez i Elisa Creheuet), *Mass* (dirigida per Joan Ollé), *La memòria dels cargols* (sèrie de TV de *Dagoll Dagom*), *Amadeus* (dirigida per Àngel Alonso), *West Side Story* (dirigida per Ricard Reguant), *Sol, poniol, dos tallats i un curt de cafè amb sacarina* (dirigida per Tamzin Townsend) i *Fumata Blanca* (pel·lícula dirigida per Miquel Garcia- Borda).

La companyia

Beth Rodergas és... *La dona vinguda del futur*

Actualment Beth Rodergas combina la seva carrera discogràfica amb les seves aparicions com a actriu de teatre i cinema, així com a presentadora a programes televisius, mitjà que la va donar a conèixer arran de la seva participació a la segona edició del programa OT. El seu darrer disc és *Segueix-me el fil*, el seu tercer treball discogràfic després de *My Own Way Home* i *Otra realidad* i l'està presentant en una extensiva gira de directes per Catalunya i fora de Catalunya. Com a actriu de teatre, va presentar-se en societat interpretant la Carmesina del *Tirant lo Blanc*, dirigida per Calixto Bieito i amb música de Carles Santos (Berlín, Frànkfurt, Barcelona). Des d'aleshores ha participat a produccions com ara *Pels Pèls* de Paul Pörtner, *Boeing Boeing* de Marc Camoletti, i *L'illa dels monzons*, adaptació dels contes de Quim Monzó. En cinema, ha actuat al film *Xtremes*, dirigit per Abel Folk i Joan Riedweg.

Marc Pujol és... *Albert*

Entre els seus últims treballs destaquen *Persèfone* (Joan Font / Comediants) al Teatre Lliure i al Centro Dramático Nacional, *Azufre* (Gemma Beltrán / Dei Furbi), i el monòleg satíric *MILLET* (vocc) (J.Pérez / La Mama) representat a l'Almeria Teatre de Barcelona.

Anteriorment ha treballat en muntatges com *Boscós endins* (Joan Lluís Bozzo / Dagoll Dagom), *Aloma* (Joan Lluís Bozzo / TNC-Dagoll Dagom), *La nit de Sant Joan* (Carles Alberola / Dagoll Dagom), *Les veus de Iambu* de Carles Batlle (Thomas Sauerteig / Sala Beckett), *Autèntic Oest* de Sam Shepard (J.Pérez / La Mama), *Enigma i Mysteries & smaller pieces* (Judith Malina / Living Theatre), *Cantando desnudos* (Ángel Pawlovsky), *Somnis en unes nits d'estiu* (Sèmola Teatre), *La Punyalada* (Martí Pereferrer) o *West Side Story* (R.Reguant), entre altres.

En televisió cal destacar la seva participació en les sèries *La Sagrada Família*, *El cor de la ciutat*, *Plats bruts* i *Médico de Família*. En cinema els seus darrers treballs han estat *Little Ashes* (P.Morrison / Factotum), *Codícia* (Adrià Lahuerta / 15-L), *La Barbacoa* (E.Urrutia / 4Barres), i els curtsmetratges *Un cerdo en casa* i *Cenar Solo* (X.Ruax / Recreate Prod.), millor curtsmetratge del Kimera Film Festival (Itàlia) i del Zuma Film Festival (Nigèria), premi del públic del Festimatge (Espanya) i Ós de Plata al Festival of Nations (Àustria).

En la seva faceta de cantant, recentment ha gravat com a solista la cantània Beceroles (Màrius Serra / Enric Palomar) a L'Auditori de Barcelona, així com els musicals de Dagoll Dagom *Boscós endins*, *Aloma* i *La nit de Sant Joan*. També ha gravat veus per a Alfonso Vilallonga (Libérame) i Gisela (*Feliz Navidad*). També participa en una versió de *La Flauta Màgica* de W.A.Mozart, amb la companyia Dei Furbi (Gemma Beltrán).

Míriam Puntí és... *Mina*

Formada com a artista plàstica a la facultat de Belles Arts de l'Univeristat de Barcelona i com a actriu a l'Estudi Nancy Tuñón, és una col·laboradora habitual dels infants de la Companyia Teatre Obligatori, participant entre els 2004 i el 2011 en els muntatges *Contes del món*, *Blatman i la ciutat submarina*, *Compra'm això*, *Les aventures d'Hèrcules*, *Júlia i els extraterrestres*, *El jardí del gegant*, *Contes de Pau*, *Un Nadal de Pastorets* i *El Màgic d'Oz*. Amb la Cia Bessenic de Badalona, ha presentat *Aquesta nit tanquem* de Manuel de Pedrolo (dir. Lluís Marco) i *La cantant calba* de Ionesco (dir. Ruth Bellido), muntatge que va guanyar el primer premi de la VIII Mostra de Teatre de Barcelona 2003, i amb el qual van fer temporada al Tantarantana i una llarga gira que els va portar fins a Mèxic DF (Teatro La Capilla). Ha escrit i dirigit *L'espera desespera* (Guasch Teatre / Teatre D'Alaró, Mallorca) i ha participat al muntatge de textos d'Artaud i O'Neill *Histerectomia* (dir. Ruth Bellido).

Gretel Stuyck és... *La mamà*

Formada com a actriu a l'estudi de Juan Carlos Coraza i a La Barraca, amb Alicia Hermida, i com a ballarina de dansa contemporània al Centre Coreogràfic de València, i a París, a les escoles de Menagerie de Verre, Harmonic i Peter Gross. Darrerament ha protagonitzat *Vittoria* de Marc Rosich (dir. Antonio Calvo, Teatre Capitol i Premi al millor espectacle del LOLA d'Esparreguera), i ha participat al costat de Joan Pera a *El joc dels idiotes* de M Veber (dir Antonio Calvo), a la gira per Mèxic de *Tirant lo Blanc* (dir. Calixto Bieito), i ha protagonitzat *Duty Free* de Marc Rosich (cia. Jácara Teatro, Teatre Talia, València). També ha participat a *Clandestinos* de Chema Cardena, *Historia de un caballo* de Tolstoi (dir Salvador Collado), *El banquete* de Chema Cardena (dir. Carme Portacelli). En dansa, ha participat en el muntatges d'Ananda Dansa *Pol de gel*, *Homenaje a K* i *Frankenstein*. En cinema ha participat a *Cartas de Sorolla* (dir, J.A. Escibà), *Las cerezas del cementrio* (dir. J.L. Iborra), *Arroz y tartana* (dir. J.A. Escibà), *Ausiàs March* (dir. Daniel Mújica), *Ochoa* (dir. Sergio Cabrera). En televisió ha treballat sobretot a Canal 9, com a presentadora de programes com *Cap i cua*, *Cartell de bous* i *Un milió en joc*, o protagonitzant ficcions com *En el Aire*, *Otra ciudad*, *Altra oportunitat* o *Negocis de família*.

Jordi Andújar és... *El papà*

Entre els seus darrers treballs es troben *Noies de calendari* de Tim Firth (dir. Antonio Calvo, Teatre Poliorama, 2012), *Fora de joc* de Sergi Belbel (dir. Cristina Clemente, Club Capitol, Grec 2011), *Don Carlos* de Friedrich von Schiller (dir. Calixto Bieito, Focus i Centro Dramático Nacional, 2009), *Els nois d'història* d'Alan Bennett (dir. Josep Maria Pou, Teatre Goya, 2008), *Un fill, un llibre, un arbre* de Jordi Silva (dir. Antonio Calvo, TNC Sala Tallers, Projecte T6, 2008), *La millor nit de la teva vida* de de Jordi Silva (dir. Antonio Calvo, Versus Teatre, Projecte T6, 2007).

Ha participat regularment en produccions de Teatre Obligatori i en altres obres de Marc Rosich com ara *Party line* o *N & N*.

Ha participat en sèries com *Secrets de família*, *Oh Espanya!*, *Sitges*, *El joc de viure*, *Dones d'aigua*, *Al sortir de classe*, *La memòria dels cargols*, *Laberint d'ombres*, *El cor de la ciutat*, *L'un per l'altre* o *Ventdelplà*, i en pel·lícules com *Amic/Amat* de Ventura Pons i *Et dec una nit de divendres* de Dimas Rodríguez.

Jordi Brunet és... *El papà*

Format al Col·legi de Teatre de Barcelona, darrerament ha participat als muntatges *Macbeth* de Shakespeare (dir. Carles Fernández, Nau Ivanow), *Catalan Búfalo* de Marc Artigau i Carles Fernández (assaig obert al Teatre Lliure), *La conquesta del Pol Sud* de Manfred Karge (dir. Carles Fernández, Temporada Alta / Sala Beckett), *Venedors* d'Edoardo Erba (dir. Carles Fernández, Sala Beckett), *Quan els paisatges de Cartier Bresson* de Josep Pere Peyró (dir. Jordi Vall, Teatreneu). És un col·laborador habitual dels infantils de la Companyia Teatre Obligatori, participant entre els 2004 i el 2011 en els muntatges *Blatman, el superheroi*, *Blatman i la ciutat submarina*, *Les aventures d'Hèrcules*, *El jardí del gegant*, *Contes de Pau*, i *El Màgic d'Oz*.

Patrocinadors

Protectors

Benefactors

Col·laboradors

